

Arrest

nr. 309 758 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 5 februari 2020, diende op 10 februari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 8 juni 2021, nr. X).

1.2. Op 19 augustus 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de commissaris-generaal ontvankelijk verklaard. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk op 18 januari 2021 (Eurodac).

1.3. Op 30 augustus 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/08/2021

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 9 december 2021 van 8u41 tot 12u23, in het bijzijn van een tolk die uw moedertaal, het Pashtou, machtig is. U werd gedurende het hele interview bijgestaan door uw advocaat, Mtr VALCKE Anneleen (loco Mtr SOENEN Bruno).

A. Feitenrelaas

U, A.(...) R.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou van etnische groep en soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Hassankhel, gelegen in het district Bagram van de provincie Parwan. Op tweejarige leeftijd verhuisde uw familie vanwege het conflict in Afghanistan naar Pakistan. Hier woonden jullie voor vier jaar. Toen u zes jaar oud was, keerde uw familie terug naar het dorp Hassankhel. U verbleef verder in Hassankhel tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging nooit naar school en werkte niet. U hielp uw vader op jullie landbouwgronden en in de boomgaarden.

Uw broer N.(...) R.(...) werkt voor zo'n vijf of zes jaar als kok voor de Amerikanen op de luchthaven in Bagram.

In 2017 kwam er een algemene aankondiging van de taliban dat alle jongeren hun jobs bij de Amerikanen of de Afghaanse overheid moesten stilleggen. In uw regio werd er echter weinig gehoor gegeven aan deze aankondiging. Twee dagen later werden zes bewakers die samenwerkten met de Amerikanen op weg naar de luchthaven van Bagram aangevallen door de taliban. Vijf van hen kwamen om het leven, en eentje was gewond. Die nacht ging uw broer niet naar zijn werk. Hij bleef thuis voor twee dagen. Na deze twee dagen ontving uw vader een brief. De taliban schreven in de brief dat uw broer zijn job moest stoppen, en dat hem hetzelfde zou overkomen als die bewakers wanneer hij niet zou gehoorzamen. Opnieuw ging uw broer twee dagen niet naar zijn werk. De derde dag na de brief vertelde uw broer aan uw vader dat hij naar zijn werk zou gaan en alle problemen zou uitleggen aan zijn baas. Hij ging naar de luchthaven, waarna jullie anderhalve maand tot twee maanden niets meer van uw broer hoorden. Na ongeveer twee maanden belde uw broer uw vader op. Hij zei dat de Amerikanen hem een visum en een vliegticket hadden gegeven en dat hij diezelfde dag nog zou vertrekken naar de Verenigde Staten. Sindsdien leeft uw broer N.(...) R.(...) in Houston, Texas.

Zo'n tien tot twaalf dagen na het vertrek van uw broer, leverden de taliban een brief af voor u. Hierin stond dat uw broer als spion naar de Verenigde Staten betrokken was, en dat uw vader u daarom moest overleveren aan de taliban. Eén dag later in de nacht vielen de taliban uw huis binnen. Uw vader bevond zich in zijn kamer, en u bevond zich samen met uw moeder en zussen in de andere kamer. Ze gingen naar uw vader en vroegen hem waar u was. Hij zei dat hij het niet wist, en de taliban sloegen hem. De taliban kwamen naar de kamer waarin u zich bevond. Uw moeder had een kleed van uw zus gegeven en een sjaal om uw lichaam en gezicht te bedekken. De taliban zagen bijgevolg enkel vrouwen toen ze die kamer binnenkwamen, waarna ze de kamer verlieten. Na zo'n vijftien minuten verlieten ze het huis. Ze stelden nog dat ze uw vader zou doden, wanneer hij zijn zoon niet naar hen bracht.

In de ochtend bracht uw moeder u naar de weg. U droeg opnieuw vrouwenkleren. Ze stak u in een auto en gaf u wat geld. U ging naar Kabul en bleef daar twee nachten op straat. Ondertussen regelde uw vader uw reis. Van Kabul reisde u verder naar de provincie Nimroz. U reisde verder via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 5 februari 2020. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 10 februari 2020. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen nadat uw broer naar de Verenigde Staten was vertrokken.

Enkele dagen na uw vertrek uit Afghanistan verhuisde uw familie ook uit Hassankhail naar Kabul, waar zij een huis huurde. Uw vader had een overeenkomst getroffen met een kennis uit Charikar, die zijn gronden zou bewerken, en in ruil voor de oogst uw vader jaarlijks 200.000-300.000 afghani zou betalen. U bleef regelmatig in contact met uw gezin.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), een dreigbrief van de taliban (origineel), een pagina uit het paspoort van uw broer N.(...) R.(...) met een visum voor de Verenigde Staten (kopie), het rijbewijs van uw broer in de Verenigde Staten (kopie), de 'permanent resident' kaart van uw broer in de Verenigde Staten (kopie) en twee certificaten van de job van uw broer voor de Amerikanen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 22 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 8 juni 2021 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing.

Op 19 augustus 2021 heeft u een tweede keer asiel gevraagd in België. Dit volgende verzoek om internationale bescherming werd op 12 oktober 2021 ontvankelijk verklaard, waarna u nogmaals gehoord werd door het CGVS. U houdt in uw tweede verzoek om internationale bescherming vast aan uw eerdere verklaringen en asielrelaas. U voegde daaraan toe dat u na het ontvangen van uw weigeringsbeslissing op 21 december 2020 contact opnam met M.(...) A.(...), een jeugdvriend uit uw dorp. M.(...) A.(...) vertelde u dat hij in het voorjaar van 2019 een brief voor u had gevonden in de kast van de moskee in Hassankhail. Die brief was afkomstig van de taliban van het district Tagab en daarin werd u meegedeeld dat u gedood zou worden door de mujahedeën als zij u zouden vinden, en tevens dat uw eigendommen verbrand dienden te worden. M.(...) A.(...) had de brief bijgehouden. Hij vertelde u tevens dat uw huis was afgebrand. Van die brand, en van het blussen daarvan, had hij meerdere videoclips weten te bemachtigen, die hij u opstuurde. Ten slotte stuurde M.(...) A.(...) u ook een brief van de Afghan Red Crescent Society op, die getuigt van de brand in uw huis en van de (gedwongen) verhuis van uw familie.

In het voorjaar van 2021, rond februari of maart, had u voor het laatst contact met uw familie. U belde toen ongeveer wekelijks met hen, en na uw laatste contact kon u hen simpelweg niet meer bereiken. Ook via M.(...) A.(...) kwam u niets meer te weten over hen.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming voegde u nog de volgende documenten toe: dreigbrief taliban (origineel), brief Afghan Red Crescent Society (kopie), werkdocumenten van uw broer, 9 video's van een brand die geblust wordt en een video van iemand die een huis en velden voorbijrijdt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U legde in het kader van uw 2de verzoek om internationale bescherming een medisch-psychologisch attest neer van uw psycholoog, gebaseerd op een doorverwijzing vanuit het medisch centrum van het opvangcentrum Reno, en op 8 consultaties die u bij uw psycholoog had (medisch-psychologisch attest dd 29/11/2021, zie administratief dossier). In dit attest vermeldt uw psycholoog echter geen onderzoeken of bevindingen die een concrete of verifieerbare indicatie vormen van enig onvermogen om dienstig aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel uw psycholoog o.a. spreekt over vergeetachtigheid, heeft hij die klacht niet zelf vastgesteld. Bij de doorverwijzing vanuit het opvangcentrum naar uw psycholoog, werd gewag gemaakt van o.a. vergeetachtigheid. Het is aan de hand van het medisch-psychologisch attest dat u neerlegde onduidelijk of deze klachten werden vastgesteld op basis van medisch onderzoek, dan wel louter op basis van uw eigen verklaringen. Er wordt dus op zeer summiere wijze gesteld dat er sprake is van vergeetachtigheid. Op geen enkele wijze wordt door de psycholoog verduidelijkt waaruit deze vergeetachtigheid bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is.

In dit medisch-psychologisch attest wordt in fine gewag gemaakt van een psychische kwetsbaarheid. Aan de hand van uw consultaties bij hem haalde uw psycholoog aan dat u slaapproblemen kent, suïcidale gedachten hebt en veel stress ervaart. Deze vormen aanwijzingen voor de aanwezigheid van een post-traumatische stress stoornis. Er wordt echter niet concreet uiteengezet noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu zouden moeten worden verleend ten gevolge van deze psychische kwetsbaarheid.

Na lezing van uw verklaringen blijkt op genoegzame wijze dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Het persoonlijk interview is vlot en op normale wijze geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling m.b.t. eventuele steunmaatregelen onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade cf. de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u zich voor uw tweede verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in dit dossier op 22 december 2020 een

beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uw verklaringen die in tegenstrijd waren met de door u neergelegde documenten en de ongeloofwaardige handelswijze van de taliban in hun vermeende pogingen u te rekruteren en u na uw vertrek te zoeken, betroffen elementen die uw geloofwaardigheid danig ondermijnden dat er geen geloof aan uw asielrelaas kon gehecht worden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 juni 2021. In haar vonnis ging de RvV akkoord met de beoordeling van het CGVS: "In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas" (Vonnis RvV dd 08/06/2021, P.8).

Naar aanleiding van uw tweede verzoek verwijst u naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u door de taliban werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten nadat uw broer, die de taliban aanvankelijk viseerde omwille van zijn werk voor de Amerikanen, uit Afghanistan was vertrokken. U zou niet naar Afghanistan terug kunnen gaan omdat de taliban uw weigering om u bij hen aan te sluiten zeer slecht heeft verteerd, en u bijgevolg na uw vertrek nog een dreigbrief heeft opgestuurd en vervolgens uw huis in brand zou hebben gestoken. Er dient te worden benadrukt dat het louter herhalen van uw problemen niet volstaat om deze bij uw tweede verzoek om internationale bescherming wel geloofwaardig te maken. U legt bovendien geen overtuigende documenten of bewijsstukken neer die de eerdere appreciatie van het CGVS zouden kunnen ombuigen. Zo hebben alle stukken die u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde betrekking op de asielmotieven die door zowel het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

Daarbij bevatten deze nieuwe documenten elementen die de geloofwaardigheid ervan danig ondergraven. De dreigbrief die de taliban opstuurde na uw vertrek en die u bij uw 2de verzoek om internationale bescherming neerlegde is, net zoals de dreigbrief uit uw 1ste verzoek, verstuurd door de taliban van Tagab. Er kan wederom worden geredeneerd dat het opmerkelijk is dat de brief niet afkomstig is van de taliban die gevestigd zijn in uw eigen regio. Hoe u deze brief in handen kreeg is bovendien ongeloofwaardig. De dreigbrief is gedateerd op 21/10/1397 volgens de Afghaanse kalender, hetgeen overeenkomt met 11 januari 2019 volgens de gregoriaanse kalender. Deze brief zou voor de moskee van uw dorp gelegd zijn, waarna de imam van de moskee die vervolgens in een kast zou hebben gelegd (NPO, P.11). M.(...) A.(...), een vriend uit uw dorp, had die brief 2 à 3 maanden later toevallig bij het opruimen in die kast gevonden (NPO, P.11). U had op dat moment al sinds uw vertrek uit Afghanistan, zo'n 1,5 jaar voor hij die brief vond, geen contact meer met A.(...) (NPO, P.16). Niettemin zou hij die brief hebben gevonden en bijgehouden hebben voor bijna een jaar tijd, tot op het moment dat u weer contact met hem opnam nadat u een weigeringsbeslissing had gekregen in België (NPO, P.11). Deze opeenvolging van toevallige en onaannemelijke gebeurtenissen die leidden tot het in handen krijgen van deze dreigbrief, ondergraven de geloofwaardigheid ervan danig.

U had contact opgenomen met M.(...) A.(...) nadat u een weigeringsbeslissing had ontvangen, eind december 2020. A.(...) vertelde u toen over de dreigbrief die hij had gevonden in het voorjaar van 2019, en de brand in uw huis, die had plaatsgevonden enkele maanden nadat hij die brief had gevonden (NPO, P.12). Uw familie was volgens u nergens van op de hoogte: "Mijn familie wist niet over deze brief. Mijn familie was niet op de hoogte van deze brief, maar ook niet van de brand, want ze hebben me daar niets over gezegd" (NPO, P.12).

Uw laatste contact met uw familie dateerde van december 2020, zo'n 1,5 jaar nadat die brand had plaatsgevonden (mail opmerkingen NPO, zie administratief dossier). Hoewel uw familie na uw vertrek uit Afghanistan ook uit Hassankhel was verhuisd, is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw familie niet op de hoogte was van deze brand. Uw vader had immers een afspraak met een kennis uit Charikar om zijn gronden te beheren, waarvoor uw vader 200.000-300.000 afghani ontving (NPO, P.9). Dat die persoon uit Charikar gedurende 1,5 jaar uw vader niet zou inlichten over de brand is dan ook erg ongeloofwaardig.

De brief die u neerlegde van de Afghan Red Crescent Society zegt dat de taliban zelfs de controle over de gronden van uw familie heeft overgenomen (groene map, zie administratief dossier). Dat de persoon die de gronden van uw vader beheerde niets zou gezegd hebben aan uw vader over de overname ervan door de taliban is volstrekt ondenkbaar. Bovendien sprak u de inhoud van deze brief meermaals tegen. Zo verklaarde u zelf dat de inhoud van deze brief niet waarachtig was: "Het klopt dat dat daar zo geschreven staat, maar ze hebben het niet zo afgepakt" (NPO, P.14). Ook over de bestaansreden van deze brief van de Afghan Red Crescent Society legde u merkwaardige verklaringen af: "Ik heb dan aan A.(...) gevraagd om naar het Rode Kruis te gaan en daar een opsporingsbericht op te stellen voor mijn familie, dat ik hen terug kan vinden" (NPO, P.11). Deze brief betreft echter allerminst een opsporingsbericht. Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe deze brief u zou kunnen helpen uw familie terug te vinden (groene map, zie administratief dossier).

De werkdocumenten van uw broer die u na het persoonlijk onderhoud per mail opstuurde (mail 13 december 2021 en groene map, zie administratief dossier) kunnen hoogstens aantonen dat uw broer voor de Amerikanen werkte als kok. Het profiel van uw broer wordt in deze beslissing niet betwist. Echter volstaat de loutere familieband met uw broer niet om internationale bescherming te genieten op basis van zijn profiel als

kok voor de Amerikanen meerdere jaren geleden. Aan de hand van zijn weinig zichtbare functie als kok binnen de Amerikaanse legerbasis, vanuit dewelke ook geenszins enige animositeit of agressie vanwege uw broer jegens de taliban zou hebben gebleken, is het behoudens overtuigende verklaringen uwentwege niet aannemelijk dat u op basis van zijn werk vervolgd werd. U kan echter allerm minst aantonen dat u omwille van uw broer zijn profiel een verhoogd risico op vervolging in Afghanistan loopt. Daartoe legde u immers geen geloofwaardige verklaringen af of documenten neer. Aangezien de werkdocumenten van uw broer geen betrekking hebben op uw asielrelaas hebben deze dan ook geen invloed op uw verzoek.

Ten slotte legde u ook 10 video's neer als bewijs voor de brand die in uw huis zou hebben gewoed. Een 1ste video betreft beelden van iemand die een intact huis voorbijrijdt, waarbij een stem in het Pashtou vermeldt dat dit de gronden van G.(...) R.(...), de vader van A.(...) zijn (NPO, P.15). Verder betreffen deze video's louter beelden van brandweer die een brand in een huis blussen en daarbij enkele bevelen in het Dari roepen. Het valt uit de beelden niet op te maken om wiens huis het gaat, noch wat de oorzaak van de brand is. De beelden betreffen louter een brandend huis en bluswerk door de brandweer. Aldus kan evenmin aan deze video's enige bewijswaarde voor uw asielrelaas worden gehecht. Het is bovendien ook voor u onduidelijk wie deze video's maakte (NPO, P.15). Waarom A.(...), met wie u ten tijde van deze brand al geen contact meer had gehad sinds uw vertrek, deze beelden voor u verzamelde en bijhield is volstrekt onduidelijk. Temeer A.(...) zich afvroeg waarom u zolang geen contact met hem opnam (NPO, P.16).

Er kunnen wel meer vragen gesteld worden bij hoe u verklaarde contacten te onderhouden met uw vrienden en familie in Afghanistan. Zo verklaarde u nog familie te hebben in Hassankhel (NPO, P.6). Echter hebt u, ook nadat u het contact met uw eigen familie bent verloren, deze familieleden niet gecontacteerd in uw zoektocht naar hen. U verklaarde dat als volgt: "Ik heb gewoon geen contact met hen, ik heb zo'n contact niet met hen opgebouwd" (NPO, P.7). Nochtans had u wel een goed contact met hen: "Ja, we hadden geen probleem onderling, alles ging goed" (NPO, P.7). Niettemin zocht u enkel naar uw familie via A.(...): "Maar ik heb alleen met M.(...) A.(...) contact, en het hoeft niet om ook met mijn oom te spreken" (NPO, P.7). Dat u in uw zoektocht naar uw familie geen contact tracht op te nemen met uw familieleden die aanwezig zijn in uw thuisdorp, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw zoektocht naar uw familie.

Het geheel van bovenstaande elementen ondergraaft uw geloofwaardigheid dermate, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bijkomstige elementen die u neerlegde voor uw 2de verzoek om internationale bescherming.

Bij uw eerste verzoek werd geoordeeld dat de documenten die u toen neerlegde uw relaas enkel kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen.

Deze beoordeling wordt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming voor deze documenten hernomen. Aan deze documenten wordt dan ook geen waarde gehecht, daar uzelf op geen enkel moment geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagram in de provincie Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar

Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- “- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker wijst op de medewerkingsplicht en samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast.

Verzoeker stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft en aldus wel degelijk bijzondere procedurele behoeften heeft. Hij volgt reeds lange tijd psychologische begeleiding en zal binnenkort ook de opleiding Mind Spring volgen. Hij legde hiervan reeds attesten neer. Zijn psychologische problemen werden nergens in aanmerking genomen bij het bepalen van zijn kwetsbaarheid. Dit is een ernstige schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Psychische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat iemand bij terugkeer naar diens land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan. In België beschikt verzoeker over de nodige en kwalitatieve psychologische begeleiding die ze in Afghanistan niet kunnen voorzien. Verzoeker kan aldus voor zijn psychische klachten met betrekking tot post-traumatische stressstoornis zoals slaapproblemen, suïcidale gedachten en stress niet op dezelfde of gelijkaardige manier worden ondersteund als in België. Hem in die omstandigheden terugsturen naar Afghanistan zou ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het EU-Handvest.

De term ‘gegronde vrees voor vervolging’ bevat een objectief en een subjectief element. Het objectieve element is doorslaggevend en leidt ertoe dat de vrees gegrond en redelijk moet zijn en moet kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens. Het subjectieve element spitst zich toe op het gegeven dat de verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid en de achtergrond van verzoeker bepalend zijn. Om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen moet een individueel onderzoek gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht dient te worden genomen. Bijvoorbeeld de intellectuele vermogens en de leeftijd zijn van belang. Dit volgt tevens uit artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel moet echter aan verzoeker worden gegeven, wanneer zijn verklaringen consistent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

De verzoeker wil benadrukken dat de oorsprong van zijn vrees volledig bij de problemen van zijn broer ligt. Het is dan ook niet mogelijk om deze los van elkaar te bekijken. Zijn connectie met zijn broer maakt deel uit van zijn identiteit en is de directe oorzaak van zijn eigen problemen. Hun familieband is voldoende voor de taliban om verzoeker en de rest van zijn familie te bedreigen. Dit blijkt duidelijk uit de bedreigingen en de slagen die ook verzoekers vader heeft gehad. De problemen van verzoeker kunnen dan ook niet los worden gezien van die van zijn broer. De commissaris-generaal betwist vervolgens dat verzoekers broer een verhoogd risico op vervolging liep aangezien hij ‘slechts’ als kok voor de Amerikanen werkte. Het tegendeel blijkt echter uit de feiten die objectief werden aangetoond aan de hand van het visum en de verblijfspapieren uit de VS van de broer van verzoeker. Op heden kon verzoeker ook de werkdocumenten van zijn broer voorleggen. De Amerikaanse overheid vond het noodzakelijk om zijn broer in veiligheid te brengen door hem over te brengen naar de Verenigde Staten. Bovendien bevestigde dit gedrag volgens de taliban dat verzoekers broer als spion werkte voor de Amerikanen. Bijgevolg beschouwt de taliban de broer van verzoeker allesbehalve als een ‘low profile’ zoals de commissaris-generaal het omschrijft. De werkelijke werkzaamheid van verzoekers broer is daarbij niet langer van belang. De gevolgen voor verzoeker worden veroorzaakt door het profiel dat de taliban toeschrijven aan zijn broer. Aangezien zijn broer door de taliban beschouwd wordt als een spion die belangrijk genoeg was om verblijf toe te kennen in de Verenigde Staten, loopt verzoeker weldegelijk gevaar door hun familiale connectie. In geval van terugkeer heeft verzoeker dan ook weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade.

Een eerste element dat de bestreden beslissing aanhaalt is dat het niet geloofwaardig is hoe de verzoeker de dreigbrief in handen heeft gekregen. Echter kan verzoeker alleen maar vertellen wat hij zelf heeft gehoord. Het betreffen verklaringen van zijn vriend die hij louter kan herhalen, niet verifiëren. Een tweede element dat de commissaris-generaal aanhaalt in verband met de dreigbrief is de regio van herkomst die erop vermeld wordt. De brief is afkomstig van de taliban die gevestigd is in het district Tagab van de provincie Kapisa. Hier bestaat echter een simpele verklaring voor. Zoals verzoeker reeds aanhaalde tijdens zijn eerste asielprocedure werkte de taliban in de regio van verzoeker in het geheim ten tijde van het opstellen van de

brief. Dit betekent dat de leden van de taliban in zijn regio spionnen waren en niet openlijk uitkwamen voor hun activiteiten in de regio.

Dit in tegenstelling tot de taliban in het district Tagab van de provincie Kapisa. Dit district is direct aangrenzend aan verzoekers district. Het is dan ook helemaal niet vreemd dat de taliban uit de aangrenzende regio de brief hebben opgesteld en verstuurd. In het algemeen wordt de bewijswaarde van alle Afghaanse documenten in twijfel getrokken. Verzoeker heeft echter de originele brief neergelegd, niet zomaar een kopie. Hij legde verder betrouwbare verklaringen af die overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrief. De dreigbrief is dus wel degelijk een betrouwbaar document dat verzoekers relaas ondersteunt.

De video's die verzoeker voorlegde werden verzameld door M. A. via de dorpelingen die de brand hadden gefilmd op vraag van verzoeker. Dit is volstrekt geloofwaardig gezien de sensatie die een brandende woning opwekt. Dorpelingen hebben deze dan ook spontaan gefilmd. Pas toen verzoeker navraag deed, werden deze aan hem bezorgd. Het relaas over een brandende woning komt perfect overeen met het dreigement in de dreigbrief die werd voorgelegd en wordt bevestigd in de brief van de Afghan Red Crescent Society.

Verzoeker gaat niet akkoord waar de bestreden beslissing stelt dat hij niet dermate verwesterd zou zijn dat hij hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van verzoekers vrees voor vervolging. Verzoeker bevindt zich in een kwetsbare positie omwille van het gegeven dat hij jaren geleden Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in "westerse" landen verbleef. Hij verblijft intussen jaren in Europa. Hij spreekt goed Nederlands en heeft zich aangepast aan de westerse waarden. Hij heeft hier school gevolgd en heeft een job bij Volvo.

Het kan derhalve niet ontkend worden dat verzoeker minstens als westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan door zijn activiteiten hier, zijn aanpassing aan het westen en door het lang verblijf in België sedert jonge leeftijd. Daarnaast zou verzoeker in Afghanistan opvallen vanwege zijn uiterlijk. Hij is westers gekleed en zijn attitude is aangepast. Verzoeker wijst op landeninformatie aangaande de risico's die Afghanen lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Daarenboven zou verzoeker logischerwijze terugkomen via de luchthaven in bezit van de nodige reisdocumenten. Hierdoor alleen al zal zijn verblijf in het buitenland boven water komen.

Verzoeker dient in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Indien hij zou worden teruggestuurd, bestaat er een reëel risico dat hij ernstige schade zou oplopen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. De bronnen die de bestreden beslissing gebruikt stellen zelf dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan worden aangetoond dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terugkeer. Verzoeker verwijst naar landeninformatie aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoekers regio van herkomst, de aanwezigheid van ISKP in combinatie met zijn verblijf in het buitenland, alsook de precare humanitaire en economische toestand en zijn familie in Afghanistan maken op zich persoonlijke omstandigheden uit die het risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen zijn regio.

Verzoeker verwijst naar de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat niet kan worden uitgesloten dat deze overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en landeninformatie hieromtrent.

Zelfs al zou de socio-economische situatie niet te wijten zijn aan taliban, dan kan er nog steeds subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker wenst te wijzen op objectieve factoren zoals bijvoorbeeld de natuurlijke fenomenen bijvoorbeeld de recente aardverschuivingen die een onzienlijk aantal slachtoffers heeft veroorzaakt in het oosten van het land, de regio van verzoeker.

3.1.2. In een aanvullende nota van 8 december 2022 legt verzoeker een psychologisch attest van 12 oktober 2022 (stuk 3) neer. Hij gaat in op het risico omwille (gepercipieerde) verwestering en citeert rechtspraak en landeninformatie.

3.1.3. In een aanvullende nota van 26 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;

- het EASO-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023;
- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.4. In een aanvullende nota van 29 april 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- psychologisch verslag van 12 oktober 2022 (stuk 3);
- recent psychologisch attest van 3 april 2023 (stuk 4);
- verslag creatief therapeut van 25 maart 2024 (stuk 5);
- bewijs aangetekende zending (stuk 6);
- aanbevelingsbrief van een leerkracht en een voormalige werkgever (stuk 7);
- rijbewijs broer in Verenigde Staten, Florida (stuk 8);
- aanbevelingsbrief (stuk 9);
- deelcertificaten onderwijs en vorming (stuk 10);
- aanbevelingsbrief (stuk 11);
- videoclipsafbeeldingen (stuk 12);
- attest MIND-SPRING (stuk 13).

3.1.5. Verzoeker legt een aanvullende nota van 30 april 2024 neer met de volgende stukken:

- aanbevelingsbrief van mevrouw A. C. + kopie identiteitskaart (stuk 14);
- aanbevelingsbrief van de heer B.M. + kopie identiteitskaart (stuk 15);
- aanbevelingsbrief van mevrouw N.G. + kopie identiteitskaart (stuk 16);
- aanbevelingsbrief van de heer V.S. + kopie identiteitskaart (stuk 17);
- aanbevelingsbrief van de heer L.V.d.B. + kopie identiteitskaart (stuk 18).

3.1.6. Ter terechtzitting van 5 mei 2024 legt verzoeker opnieuw de aanvullende nota's van 8 december 2022 en 30 april 2024 neer.

3.1.7. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 5 mei 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- loonbrieven en individuele rekening (stuk 19);
- aanbevelingsbrief mevrouw H.H. medewerker LIGO, april 2024 (stuk 20);
- recent verslag creatief therapeut, V.M. van april 2024 (stuk 21).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de bestreden beslissing, hetgeen de omstandige motivering niet in een ander daglicht stelt.

Allereerst staat het de Raad in onderhavig beroep niet toe te oordelen over de middelen in het verzoekschrift, die een herhaling vormen van de middelen in het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer 257 005. Er

dient immers te worden vastgesteld dat de Raad reeds oordeelde over deze middelen inzake de motieven tot weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en weigering van subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet (RvV 8 juni 2021, nr. 255 972).

Verzoeker stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft en aldus wel degelijk bijzondere procedurele noden heeft. De Raad stelt vast dat het psychologisch verslag van 12 oktober 2022 vermeldt dat verzoeker lijdt aan ernstige klachten van aanhoudende angst en stress, slaapproblemen en nachtmerries, suïcidedachten, automutilatie, geheugenproblemen en momenten van controleverlies. Het attest stelt dat dit een invloed kan hebben op verzoekers deelname aan de interviews en dat hij verward kan raken bij zijn pogingen in dat kader zelf schriftelijke mededelingen te vertalen en te ontcijferen. Het meer recente psychologisch attest van april 2023 maakt melding van dezelfde klachten en schat het risico op levensbedreigende destabilisering van verzoekers psychische en medische toestand hoog in bij het wegvallen van de huidige omkadering (toegang tot onderdak, werk, medische en psychosociale zorg). Ook het recent verslag van de creatief therapeut maakt melding van dezelfde problematiek. De Raad wijst er in deze op dat uit de attesten en verslagen blijkt dat de opsomming van symptomen in eerste instantie gebaseerd is op verzoekers verklaringen en niet op objectieve medische vaststellingen. Uit deze attesten kan verder niet blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat hij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift bovendien niet *in concreto* aan welke steunmaatregelen dienden te worden genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming met betrekking tot zijn mentale toestand. Verzoeker toont met het louter neerleggen van de psychische attesten dan ook niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met enige bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte, noch dat zijn rechten niet gerespecteerd werden of dat hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Na lezing van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoeker geen dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u zich voor uw tweede verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in dit dossier op 22 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uw verklaringen die in tegenstrijd waren met de door u neergelegde documenten en de ongeloofwaardige handelswijze van de taliban in hun vermeende pogingen u te rekruteren en u na uw vertrek te zoeken, betroffen elementen die uw geloofwaardigheid danig ondermijnden dat er geen geloof aan uw asielrelaas kon gehecht worden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 juni 2021. In haar vonnis ging de RvV akkoord met de beoordeling van het CGVS: “In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas” (Vonnis RvV dd 08/06/2021, P.8).

Naar aanleiding van uw tweede verzoek verwijst u naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u door de taliban werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten nadat uw broer, die de taliban aanvankelijk viseerde omwille van zijn werk voor de Amerikanen, uit Afghanistan was vertrokken. U zou niet naar Afghanistan terug kunnen gaan omdat de taliban uw weigering om u bij hen aan te sluiten zeer slecht heeft verteerd, en u bijgevolg na uw vertrek nog een dreigbrief heeft opgestuurd en vervolgens uw huis in brand zou hebben gestoken.

Er dient te worden benadrukt dat het louter herhalen van uw problemen niet volstaat om deze bij uw tweede verzoek om internationale bescherming wel geloofwaardig te maken. U legt bovendien geen overtuigende documenten of bewijsstukken neer die de eerdere appreciatie van het CGVS zouden kunnen ombuigen. Zo hebben alle stukken die u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde betrekking op de asielmotieven die door zowel het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

Daarbij bevatten deze nieuwe documenten elementen die de geloofwaardigheid ervan danig ondergraven. De dreigbrief die de taliban opstuurde na uw vertrek en die u bij uw 2de verzoek om internationale bescherming neerlegde is, net zoals de dreigbrief uit uw 1ste verzoek, verstuurd door de taliban van Tagab. Er kan wederom worden geredeneerd dat het opmerkelijk is dat de brief niet afkomstig is van de taliban die gevestigd zijn in uw eigen regio. Hoe u deze brief in handen kreeg is bovendien ongeloofwaardig. De dreigbrief is gedateerd op 21/10/1397 volgens de Afghaanse kalender, hetgeen overeenkomt met 11 januari 2019 volgens de gregoriaanse kalender. Deze brief zou voor de moskee van uw dorp gelegd zijn, waarna de

imam van de moskee die vervolgens in een kast zou hebben gelegd (NPO, P.11). M.(...) A.(...), een vriend uit uw dorp, had die brief 2 à 3 maanden later toevallig bij het opruimen in die kast gevonden (NPO, P.11). U had op dat moment al sinds uw vertrek uit Afghanistan, zo'n 1,5 jaar voor hij die brief vond, geen contact meer met A.(...) (NPO, P.16). Niettemin zou hij die brief hebben gevonden en bijgehouden hebben voor bijna een jaar tijd, tot op het moment dat u weer contact met hem opnam nadat u een weigeringsbeslissing had gekregen in België (NPO, P.11). Deze opeenvolging van toevallige en onaannemelijke gebeurtenissen die leidden tot het in handen krijgen van deze dreigbrief, ondergraven de geloofwaardigheid ervan danig.

U had contact opgenomen met M.(...) A.(...) nadat u een weigeringsbeslissing had ontvangen, eind december 2020. A.(...) vertelde u toen over de dreigbrief die hij had gevonden in het voorjaar van 2019, en de brand in uw huis, die had plaatsgevonden enkele maanden nadat hij die brief had gevonden (NPO, P.12). Uw familie was volgens u nergens van op de hoogte: "Mijn familie wist niet over deze brief. Mijn familie was niet op de hoogte van deze brief, maar ook niet van de brand, want ze hebben me daar niets over gezegd" (NPO, P.12). Uw laatste contact met uw familie dateerde van december 2020, zo'n 1,5 jaar nadat die brand had plaatsgevonden (mail opmerkingen NPO, zie administratief dossier). Hoewel uw familie na uw vertrek uit Afghanistan ook uit Hassankhel was verhuisd, is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw familie niet op de hoogte was van deze brand. Uw vader had immers een afspraak met een kennis uit Charikar om zijn gronden te beheren, waarvoor uw vader 200.000-300.000 afghani ontving (NPO, P.9). Dat die persoon uit Charikar gedurende 1,5 jaar uw vader niet zou inlichten over de brand is dan ook erg ongeloofwaardig.

De brief die u neerlegde van de Afghan Red Crescent Society zegt dat de taliban zelfs de controle over de gronden van uw familie heeft overgenomen (groene map, zie administratief dossier). Dat de persoon die de gronden van uw vader beheerde niets zou gezegd hebben aan uw vader over de overname ervan door de taliban is volstrekt ondenkbaar. Bovendien sprak u de inhoud van deze brief meermaals tegen. Zo verklaarde u zelf dat de inhoud van deze brief niet waarachtig was: "Het klopt dat dat daar zo geschreven staat, maar ze hebben het niet zo afgepakt" (NPO, P.14). Ook over de bestaansreden van deze brief van de Afghan Red Crescent Society legde u merkwaardige verklaringen af: "Ik heb dan aan A.(...) gevraagd om naar het Rode Kruis te gaan en daar een opsporingsbericht op te stellen voor mijn familie, dat ik hen terug kan vinden" (NPO, P.11). Deze brief betreft echter allerm minst een opsporingsbericht. Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe deze brief u zou kunnen helpen uw familie terug te vinden (groene map, zie administratief dossier).

De werkdocumenten van uw broer die u na het persoonlijk onderhoud per mail opstuurde (mail 13 december 2021 en groene map, zie administratief dossier) kunnen hoogstens aantonen dat uw broer voor de Amerikanen werkte als kok. Het profiel van uw broer wordt in deze beslissing niet betwist. Echter volstaat de loutere familieband met uw broer niet om internationale bescherming te genieten op basis van zijn profiel als kok voor de Amerikanen meerdere jaren geleden. Aan de hand van zijn weinig zichtbare functie als kok binnen de Amerikaanse legerbasis, vanuit dewelke ook geenszins enige animositeit of agressie vanwege uw broer jegens de taliban zou hebben gebleken, is het behoudens overtuigende verklaringen uwentwege niet aannemelijk dat u op basis van zijn werk vervolgd werd. U kan echter allerm minst aantonen dat u omwille van uw broer zijn profiel een verhoogd risico op vervolging in Afghanistan loopt. Daartoe legde u immers geen geloofwaardige verklaringen af of documenten neer. Aangezien de werkdocumenten van uw broer geen betrekking hebben op uw asielrelaas hebben deze dan ook geen invloed op uw verzoek.

Ten slotte legde u ook 10 video's neer als bewijs voor de brand die in uw huis zou hebben gewoed. Een 1ste video betreft beelden van iemand die een intact huis voorbijrijdt, waarbij een stem in het Pashtou vermeldt dat dit de gronden van G.(...) R.(...), de vader van A.(...) zijn (NPO, P.15). Verder betreffen deze video's louter beelden van brandweer die een brand in een huis blussen en daarbij enkele bevelen in het Dari roepen. Het valt uit de beelden niet op te maken om wiens huis het gaat, noch wat de oorzaak van de brand is. De beelden betreffen louter een brandend huis en bluswerk door de brandweer. Aldus kan evenmin aan deze video's enige bewijswaarde voor uw asielrelaas worden gehecht. Het is bovendien ook voor u onduidelijk wie deze video's maakte (NPO, P.15). Waarom A.(...), met wie u ten tijde van deze brand al geen contact meer had gehad sinds uw vertrek, deze beelden voor u verzamelde en bijhield is volstrekt onduidelijk. Temeer A.(...) zich afvroeg waarom u zolang geen contact met hem opnam (NPO, P.16).

Er kunnen wel meer vragen gesteld worden bij hoe u verklaarde contacten te onderhouden met uw vrienden en familie in Afghanistan. Zo verklaarde u nog familie te hebben in Hassankhel (NPO, P.6). Echter hebt u, ook nadat u het contact met uw eigen familie bent verloren, deze familieleden niet gecontacteerd in uw zoektocht naar hen. U verklaarde dat als volgt: "Ik heb gewoon geen contact met hen, ik heb zo'n contact niet met hen opgebouwd" (NPO, P.7). Nochtans had u wel een goed contact met hen: "Ja, we hadden geen probleem onderling, alles ging goed" (NPO, P.7). Niettemin zocht u enkel naar uw familie via A.(...): "Maar ik heb alleen met M.(...) A.(...) contact, en het hoeft niet om ook met mijn oom te spreken" (NPO, P.7). Dat u in uw zoektocht naar uw familie geen contact tracht op te nemen met uw familieleden die aanwezig zijn in uw thuisdorp, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw zoektocht naar uw familie.

Het geheel van bovenstaande elementen ondergraaft uw geloofwaardigheid dermate, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bijkomstige elementen die u neerlegde voor uw 2de verzoek om internationale bescherming.

Bij uw eerste verzoek werd geoordeeld dat de documenten die u toen neerlegde uw relaas enkel kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen. Deze beoordeling wordt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming voor deze documenten hernomen. Aan deze documenten wordt dan ook geen waarde gehecht, daar uzelf op geen enkel moment geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”

Waar verzoeker nog verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals

TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*). Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het

gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker wijst *in casu* op het feit dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat hij jaren geleden Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in “westerse” landen verbleef. Hij verblijft intussen al jaren in Europa. Hij spreekt ondertussen goed Nederlands en heeft zich aangepast aan de westerse waarden. Hij heeft hier school gevolgd en heeft een job bij Volvo. Hij legt in zijn aanvullende nota’s psychologische verslagen en attesten neer, aanbevelingsbrieven van mensen uit zijn omgeving, loonbrieven en een individuele rekening, deelcertificaten van onder meer ICT en Nederlands en een attest MIND-SPRING. Verzoeker stelt dat hij minstens als westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan door zijn activiteiten hier, zijn aanpassing aan het Westen en door het lang verblijf in België sedert jonge leeftijd.

Daarnaast zou verzoeker in Afghanistan opvallen vanwege zijn uiterlijk. Hij is westers gekleed en zijn attitude is aangepast. Verzoeker wijst op landeninformatie aangaande de risico’s die Afghanen lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Daarenboven zou verzoeker logischerwijze terugkomen via de luchthaven in bezit van de nodige reisdocumenten. Hierdoor alleen al zal zijn verblijf in het buitenland boven water komen.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker heeft tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan gewoond. Verzoeker heeft aldus als kind en ook tijdens zijn tienerjaren in Afghanistan gewoond. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds augustus 2020 in België heeft verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5). Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofd. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België in weze aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element dat weliswaar wordt ondersteund door lovenswaardige aanbevelingen uit verzoekers omgeving, valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Verzoeker stipt nog aan dat hij geen Afghaanse reisdocumenten heeft en dat hij geïdentificeerd zal worden bij terugkeer. Dergelijk betoog is echter niet dienstig nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde (regio van herkomst, de aanwezigheid van ISKP in combinatie met zijn verblijf in het buitenland, alsook de precaire humanitaire en economische toestand, en zijn familie in Afghanistan) die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP